

LaCrònica

De crisi, res de res

Raquel Font

En un moment en què tothom parla de crisi sembla que el món de l'espectacle hauria de ser un dels primers damnificats. Però per tal com comença la temporada ningú ho diria. Aquest mes de setembre coincidiran als escenaris barcelonins un total de sis musicals, un gènere que, malgrat alguns interessants intents, a casa nostra ja havia rebut l'extremunció. I si no que ho preguntin als responsables de *Boscós endins*, que van haver de suspendre la gira perquè el muntatge era molt car.

Ara les productores catalanes Filmax i Stromboli han desembutxacat més de dos milions i mig d'euros per portar al Paral·lel *Monty Python's Spamalot*, un espectacle musical inspirat, menys que més, en la pel·lícula *Els cavallers de la taula quadrada*, una crítica àcida dels estereotips de la vida moderna -la dels anys 70- a partir de les aventures del rei Artur i els seus fidels cavallers, que, coses de la vida, els Monty Python van haver de rodar en només un mes per falta de pressupost. Ni Terry Gilliam ni Terry Jones -els directors del film- ni cap dels altres membres de la tropa d'humoristes britànics es podien arribar a imaginar que la seva segona incursió a la gran pantalla s'acabaria convertint en una de les millors comèdies de la història del cinema, amb el permís de la tercera: *La vida de Brian*.

A banda de la part econòmica, els altres màxims responsables de *Monty Python's Spamalot* són els tres membres del Tricycle que ahir en la presentació del muntatge van confessar que després de 30 anys treballant junts han aconse-

'Cantant sota la pluja' és un dels molts referents cinematogràfics que incorpora el muntatge ■ FRANCESC MELCION

Els membres del Tricycle asseguren "un molt bon resultat" de la suma del seu humor amb el dels Monty Python

guit entendre's per assumir la direcció -conjuntament amb el coreògraf Francesc Abós- i van assegurar "un molt bon resultat" de la suma del seu humor amb el dels Monty Python.

I si Joan Garcia, Paco Mir i Carles Sans aquesta vegada no pujaran a l'escenari, qui sí que ho farà és Jordi Bosch fent de rei Artur, cantant -però no ballant- al costat de grans veus com les de Marta Ribera i Fernando Gil en els papers de la Dama del Llac i de Lançelot, respectivament, i de cinc actors més i sis ballarins que interpreten un total de 80 personatges. Una de les sorpreses més agradables del muntatge és la participació de Pepe Rubianes, ni més ni menys interpretant Déu, o més concretament la seva veu.

Tota una aventura musical a la re-

cerca del Sant Greal que ja ha triomfat a mig món (Broadway, Londres, Sydney...) i que ara, per primera vegada, s'estrenarà en un país no anglosaxó. Serà el 9 de setembre al Teatre Victòria, on s'estarà "fins que el públic vulgui", això sí, a preus poc populars (entre 24 i 44 euros).

Sigui com sigui es tracta de tot un desplegament d'optimisme que segur que han mamat de la cançó *Always look on the bright side of life* (Mira sempre el cantó bo de la vida), que van popularitzar Monty Python a *La vida de Brian*, que fins i tot han incorporat a l'espectacle amb referència inclosa a un altre gran moment d'optimisme com el de *Cantant sota la pluja*. Diuen que al mal temps bona cara, doncs davant la crisi... musicals. ■

Tocs de cobla

Josep Pasqual

Ramió de Bellpuig

El binomi format pel gust interpretatiu de la Bellpuig Cobla i la batuta de Concepció Ramió funciona com un engranatge perfecte. Al cap de tants anys de treballar plegats, la directora gironina s'ha convertit, discretament, en talmà i element distintiu d'una formació instrumental en què només destaca l'elegància i l'excel·lència musical. La formació urgel·lenca ha assolit una longevitat vital i qualitativa més que remarcable exhibint uns objectius professionals clars i un projecte artístic coherent en què el gust per la música de qualitat s'han revelat com un condiment infal·libre. I en tot plegat, la química artística entre les dues parts hi ha tingut un pes específic considerable. Com si evidenciessin

La Bellpuig Cobla dedica un excel·lent treball a la seva directora

aquesta química, recentment la formació lleidatana ha presentat un darrer treball discogràfic amb format d'antologia sobre l'obra de Ramió. Del seu catàleg, concís i selecte, en destaca el caràcter inquiet pel que fa a la forma i introspectiu pel que fa al missatge, i davant d'aquest fet la Bellpuig Cobla s'erigeix com una eina més que solvent per desenvolupar-lo. És una qüestió que queda brillantment palesa en obres com la inquietant *Les flors et parlaran* i la sorprenent *Llavor d'aigua, guspies de terra*, i la ductilitat interpretativa es fa evident en afrontar amb igual desimboltura la fresca simpatia de *Records d'infantesa*, les trencadores atmosferes de *Dolça salabror*, l'exultant pleorisme de *De casa estant* i el geni i la màgia de *Per sempre*, en la qual destaca un superb Ramon Saladrígues a la tenora. Sense sotmetre-s'hi, Ramió treballa l'estructura de la sardana per disseccionar-la i fer compatibles els aspectes coreogràfics i l'espectacle musical. Com a resultat, petits poemes musicals en què la descoberta és contínua. Expressió en música, art en cobla.

El rei del bolero, a L'Auditori

Moncho presenta els dotze temes del seu últim disc, 'El Tío Moncho', a Barcelona

Redacció
BARCELONA

Ramón Calabuch, conegut per tothom com Moncho, va actuar al Liceu i demà ho fa a l'Auditori per presentar els dotze temes del seu últim disc, *El Tío Mon-*

cho, el arte del bolero, un gènere que qualifica com el "més emblemàtic" de la seva carrera.

Aquest gitano de Gràcia que durant 50 anys ha cantat tant "per a les putes com per al príncep d'Espanya" -segons explicava ahir en roda de premsa-, recupera en el seu nou disc la fusió entre flamenc i cançó melòdica, de la qual va ser pioner fa ja diverses dècades. En el disc l'acom-

panyen figures del flamenc com Lolita, Antonio Carmona, Niña Pastori, Tomatito, Diego El Cigala, Parrita o la jove Tati Román, i per al concert a L'Auditori -"on potser hi haurà molts més gitanets que altres vegades"-, només va dir que potser hi haurà "sorpreses". Com a acompanyants de viatge, Moncho compta amb el pianista Antoni-Olaf Sabater; els percussionistes Luis Washington i José

Manuel Fuentes; el bateria Miquel Izquierdo; el baixista Robin Reyes; el guitarrista Antonio Martínez i les coristes Consuelo Ferrer i Josefa Gómez.

Amor i desamor

Dels temes de *El Tío Moncho, el arte del bolero*, va subratllar el bolero per *bulerías* de Diego El Cigala -"al qual jo m'acoplo amb el meu estil de sempre"-, mentre que va destacar *Llévatela*,

"del meu primer disc de l'any 1963, amb lletra d'Armando Manzanero", com el bolero que més li agrada, un gènere que ell defineix com "una cançó d'amor i de gust, que tracta sobre el desamor". I va afegir: "Molta gent ha fet l'amor amb les meves cançons de fons".

Rei del bolero, Moncho es considera "un pencaire de la música", i només presumeix "de ser un bon professional que ara recull tot el que ha sembrat al llarg dels anys". I a més, se sent satisfet que el bolero finalment sigui reconegut fins i tot pels més joves, gràcies a programes com *Operación Triunfo*. ■